

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie®

VRECKO
PLNÉ ZRNA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: A Pocket Full of Rye
preložila Katarína Jusková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

A Pocket Full of Rye © 1953 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Vrecko plné zrna* © 2022 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Jaroslaw Blaminsky / Arcangel

© Shutterstock

ISBN 978-80-220-2389-4

*Bruceovi Ingramovi,
ktorému sa zapáčili moje prvé poviedky
a vydal ich*

1

Teraz mala urobiť čaj slečna Somersová. Slečna Somersová tu pracovala najkratšie a bola spomedzi pisárov najmenej výkonná. Najlepšie roky mala za sebou a trochu ustarostenou krotkou tvárou pripomínala ovcu. Voda ešte celkom nezovrela, keď zaliala čaj, ale chudera slečna Somersová si nikdy nebola istá, či zovrela. Bola to iba jedna z množstva mrzutostí, čo jej strpčovali život.

Zaliala čaj a porozdávala šálky s niekoľkými zvlhnutými sladkými sušienkami na každom tanieriku.

Slečna Griffithová, vedúca kancelárie, výkonná sivo vlasá punktičkárka zamestnaná v Investičnom truste už šesťnásť rokov, prísne precedila: „Zasa vám nezovrela voda, Somersová!“

Ubitú, utrápenú tvár slečny Somersovej obľal rumelec a zahabkala: „Panebože, tentoraz som bola naozaj presvedčená, že vrie.“

Slečna Griffithová si skľúčene pomyslela: Budeme ju tu zrejme musieť trpieť ešte ďalší mesiac, lebo nevieme, kde nám hlava stojí... ale všetko má svoje medze! Tej hlupani sa podarilo zbabrať aj list Východnej stavebnej spoločnosti, na ktorom naozaj nebolo čo pokaziť, a nikdy sa nenaučí uvariť poriadny čaj. Keby dnes nebolo také ťažké nájsť inteligentnú pisárku... Ani škatuľu so sušienkami naposledy poriadne nezavrela. Čo je veľa, je veľa... Ako väčšina vnútorných mo-

nológov v hlave slečny Griffithovej, aj tento ostal nedokončený.

Vtom do kancelárie vplávala slečna Grosvenorová, aby pripravila pánu Fortescuovi jeho obradný čaj. Pán Fortescue mal vlastný čaj, vlastnú porcelánovú čajovú súpravu a vlastné sušienky. Iba o čajovú kanvicu a vodu z kohútika v umyvárni sa delil s ostatnými. Pravda, s tým rozdielom, že voda na čaj pána Fortescua zovrela. Slečna Grosvenorová na to už dozrela.

Slečna Grosvenorová bola osľňujúca blondínka. Na sebe mala čierny kostýmček exkluzívneho strihu a pekné formované nohy jej obopínali najkvalitnejšie a najdrahšie nylonové pančuchy, aké sa dali zohnať na čiernom trhu.

Preplávala naspäť kanceláriou, pričom sa jej neuráčilo nikoho osloviť ani obdariť pohľadom. Pisárky pokojne mohli byť šváby. Slečna Grosvenorová bola osobnou sekretárkou pána Fortescua; zlomyseľné klebety naznačovali, že je aj čímisi viac, ale tie sa nezakladali na pravde. Pán Fortescue sa iba nedávno oženil druhý raz, so ženou rovnako príťažlivou ako náročnou, ktorá si vyžadovala všetku jeho pozornosť. Slečna Grosvenorová bola iba nevyhnutnou súčasťou vybavenia kancelárie nesúcej pečať okázalého prepychu.

Slečna Grosvenorová odplávala s podnosom, ktorý držala pred sebou ako rituálnu obeť. Prešla cez vnútornú kanceláriu a čakáreň, kde smeli sedieť najdôležitejší klienti, cez sekretariát, jemne zaklopala a naostatok vstúpila do najposvätejšej zo svätýň – do pracovne pána Fortescua.

Bola to miestnosť kráľovských rozmerov s vyblýskanými parketami, na ktorých boli tu a tam rozhodené drahé orientálne koberce, s vkusným svetlým dreveným oblo-

žením a niekoľkými mohutnými mäkkými kreslami potiahnutými svetlým semišom. Za obrovským javorovým stolom, stredobodom a ohniskom pracovne, trónil šéf firmy osobne.

Pán Fortescue nevyzeral tak impozantne, ako by sa bolo hodilo k jeho okoliu, ale robil, čo sa dalo. Bol to zavalitý starší pán s ochabnutým svalstvom a lesklou plešinou. Vo svojej londýnskej kancelárii nosil pre formu tvídový oblek voľného vidieckeho strihu. Gánil do akýchsi papierov na stole, keď k nemu vzosne ako labuť priplávala slečna Grosvenorová. Položila podnos na stôl vedľa neho, tlmeným neosobným hlasom zamrmkala: „Váš čaj, pán Fortescue,“ a vzdialila sa.

Pán Fortescue pri tomto obrade čosi zahundral.

Slečna Grosvenorová sa znovu uvelebila za stolom a pokračovala v prerušenej práci. Vybavila dva telefonáty, opravila zopár listov naklepaných na stroji a prichystaných na podpis pána Fortescua a zdvihla drnciaci telefón.

„Momentálne to, bohužiaľ, nie je možné,“ vyhlásila povýšene. „Pán Fortescue má poradu.“ Zložila a pozrela na hodiny. Bolo jedenásť desať.

Vzápätí cez takmer zvukotesné dvere kancelárie pána Fortescua prenikol nezvyčajný zvuk. Aj keď bol prídusený, dal sa v ňom bez akýchkoľvek pochybností rozoznať zadržavý agonický výkrik. Zároveň s ním sa ohlásil sériou ťahavých, horúčkovito nástojčivých tónov bzučiac na stole slečny Grosvenorovej, ktorá na zlomok sekundy stuhla, neschopná pohybu, a potom neisto vstala. Nečakaná situácia, ktorej musela čeliť, otriasla jej sebavedomím. Napokon zamierila k dverám kancelárie pána Fortescua, vzpriamená ako socha, zaklopala a vošla.

Výjav, ktorý sa jej naskytol, ju ešte väčšmi vyviedol z rovnováhy. Jej zamestnávateľ sediaci za stolom sa očividne zvíjal v krčoch. Bol to strašný pohľad.

„Kristepane, pán Fortescue, nie je vám dobre?“ vyjachtala slečna Grosvenorová, ale hneď si uvedomila, ako hlúpo znie jej otázka. Nebolo pochýb, že pán Fortescue sa necíti dobre. Podišla k nemu. Celé telo sa mu mykalo a šklbalo v krčovitých záchvevoch a trhane zo seba vyrážal: „Čaj... čo ste... došľaka... dali do čaju... Zožeňte niekoho... rýchlo... lekára...“

Slečna Grosvenorová sa vyrútila zo šéfovej pracovne. Nebola to už namyslená plavovlasá sekretárka, ale na smrť vyľakaná, bezradná žena.

S výkrikom vrazila do pisárne. „Pán Fortescue má záchvat... umiera... Treba zavolať lekára... Vyzerá hrozne... určite má smrť na jazyku.“

Reakcie sa dostavili okamžite a rôznili sa.

Najmladšia pisárka slečna Bellová prehodila: „Ak je to padúcnica, treba mu vložiť do úst korok. Nemá tu niekto zátku?“

Nemal.

„V jeho veku pôjde najskôr o mŕtvicu,“ usúdila slečna Somersová.

„Musíme zohnať lekára – ihneď!“ zavelila slečna Griffithová. Jej zvyčajná pohotovosť však zlyhala, lebo za celých šestnásť rokov, čo tu pracovala, ani raz nebolo treba volať lekára. Mala vlastného lekára, ale ten býval až na Streatham Hille. Kde je tu najbližší lekár?

Nevedel to nikto. Slečna Bellová schmatla telefónny zoznam a začala hľadať lekárov pod písmenom L. Nebol to však zoznam firiem a organizácií, lekári tu neboli automaticky uvedení za sebou ako taxislužby. Ktosi navrhol nemocnicu, ale ktorá by to mala byť? „Nemôže byť

hocijaká,“ nástojila slečna Somersová, „ináč neprídu. Mala by patriť pod štátnu zdravotnú starostlivosť. V okolí nejaká musí byť.“

Ktosi navrhol volať 999, ale slečna Griffithová zhrozene namietla, že na políciu predsa telefonovať nebudú, je to nezmysel. Spoločenstvo vcelku rozumných žien žijúcich v krajine, kde sú zdravotnícke služby dostupné pre každého, prejavilo poľutovaniahodnú neznalosť správneho postupu v takomto prípade. Slečna Bellová začala hľadať pohotovosť pod písmenom P. Slečna Griffithová sa ozvala: „A čo jeho osobný lekár – nejakého musí mať.“ Ktosi odbehol po súkromný adresár. Slečna Griffithová nakoniec poverila poslíčka, aby šiel zohnať lekára – akéhokoľvek, kdekokoľvek. V súkromnom adresári naostatok objavila sira Edwina Sandemana na Harley Street. Slečna Grosvenorová sa zvalila na stoličku a zakvílila hlasom, v ktorom bol mayfairský prízvuk oveľa menej zreteľný ako zvyčajne: „Uvarila som čaj ako inokedy – namojdušu – v čaji nemohlo byť nič škodlivé!“

„V čaji?“ Slečna Griffithová sa odmlčala s rukou na telefóne. „Prečo v čaji?“

„Vravel to on... pán Fortescue... Tvrdil, že niečo bolo v čaji...“

Ruka slečny Griffithovej zaváhala medzi Welbeckom a číslom 999. Slečna Bellová, mladá a plná optimizmu, vyhrkla: „Mali by sme mu dať trochu horčice a vody – aspoň zatiaľ. Nenájde sa tu niekde horčica?“

Nenašla sa.

Keď sa o chvíľu nato stretol vo výťahu doktor Isaacs z Bethnal Greenu so sirom Edwinom Sandemanom, pred budovou zastavili dve sanitky. Telefón a poslíček urobili svoje.

2

Inšpektor Neele trónil za veľkým javorovým stolom vo svätyni pána Fortescua. Jeden z jeho podriadených sa nenápadne usadil pri dverách so zápisníkom v ruke.

Inšpektor Neele bol rázny chlap vojenského vystupovania s vlnistými vlasmi začesanými z trochu nízkeho čela dozadu. Keď vyriekol slová „rutinný postup“, tí, ktorým boli určené, si zakaždým škodoradostne pomysleli: Rutina je asi všetko, čo vieš. Náramne sa mýlili. Navzdory suchopárnemu zovňajšku bol inšpektor Neele muž s nadmieru bohatou predstavivosťou a jednou z jeho vyšetrovacích metód bolo spriadať tie najneuveriteľnejšie teórie o vine vypočúvanej osoby.

Slečna Griffithová, v ktorej inšpektorovo neomylné oko na prvý pohľad odhadlo naj dôveryhodnejšiu svedkyňu schopnú stručne zhrnúť udalosti, v dôsledku ktorých tu sedel, práve vyšla z miestnosti, keď mu podala obdivuhodne vecný opis všetkého, čo sa zbehlo predpoludním. Inšpektor Neele v duchu rad-radom prebral tri rozličné za vlasy pritiahnuté dôvody, prečo by verná seniorka z písárne otrávila predpoludňajší čaj svojho zamestnávateľa, a nakoniec ich napospol zavrhol ako najväčš nepravdepodobné.

Slečnu Griffithovú si zatriedil ako osobu, ktorá:

- a) nepredstavuje typ vraha,
- b) nie je zaľúbená do svojho zamestnávateľa,
- c) neprejavuje známky psychickej lability,
- d) nebudí dojem pomstychtivej ženy. To všetko zjavne presúvalo slečnu Griffithovú zo zoznamu podozrivých medzi zdroje spoľahlivých informácií.

Inšpektor Neele pozrel na telefón. Každú chvíľu by mali volať z Nemocnice svätého Júdu.

Nedalo sa, pochopiteľne, vylúčiť, že náhla nevoľnosť pána Fortescua má prirodzenú príčinu, no doktor Isaacs z Bethnal Greenu si to nemyslel a sir Edwin Sandeman z Harley Street mu dal za pravdu.

Inšpektor Neele stlačil bzučiak šikovne umiestnený po jeho ľavej ruke a požiadal, aby mu poslali osobnú sekretárku pána Fortescua.

Slečne Grosvenorovej sa vrátila štipka predchádzajúceho sebavedomia, ale naozaj len štipka. Vošla dnu plná obáv, vonkoncom sa neniesla ako labuť, a bez okolkov v sebaobrane vyhrkla: „Ja nie som na vine!“

Inšpektor Neele zdvorilo zamrmlal: „Naozaj?“ Ukázal na stoličku, kde zvyčajne sedávala so zápisníkom, keď ju zavolali, aby stenografovala listy, ktoré jej diktoval pán Fortescue.

Teraz na ňu zdráhavo klesla a uprela vystrašený pohľad na inšpektora. Inšpektor Neele, ktorého fantázia sa pohrávala s motívmi ako zvedenie pod sľubom manželstva, vydieranie, platinová blondínka na lavici obžalovaných a podobne, nasadil upokojujúci a tak trochu nasprostastý výraz.

„V čaji nič nebolo,“ bránila sa slečna Grosvenorová. „Nemohlo v ňom nič byť.“

„Uhm,“ prikývol inšpektor Neele. „Vaše meno a adresu, prosím.“

„Grosvenorová. Irene Grosvenorová.“

„Môžete mi to hláskať?“

„Píše sa to ako Grosvenor Square.“

„Kde bývate?“

„Rushmoor Road štrnásť, Muswell Hill.“

Inšpektor Neele spokojne prikývol. Nebude to zvedenie pod sľubom manželstva, usúdil v duchu. Nijaké hniezdčko lásky. Mravopočestná spoločná domácnosť s rodič-

mi. Vydieranie neprichádza do úvahy. Ďalšia z teórií, ktorú môže vyčiarknuť.

„Vy ste teda uvarili čaj,“ nadštrkol milo.

„Hej, ako súčasť svojich povinností. Vždy ho pripravujem.“

Inšpektor Neele s ňou pomaly a dopodrobna prebral celý ranný rituál súvisiaci s prípravou a podávaním šéfovho čaju. Šálku, tanierik a čajovú kanvičku už zabalili a poslali do príslušného oddelenia na rozbor. Teraz sa inšpektor dozvedel, že šálku, tanierik a kanvičku nemohol mať v ruke nikto okrem Irene Grosvenorovej. V spoločnej kanvici sa zahrievala voda pre celú kanceláriu a slečna Grosvenorová do nej nabrala vodu v umyvárni.

„A čo čaj?“

„Pán Fortescue pil vlastný, špeciálny čínsky čaj. Mávam ho na poličke u seba v kancelárii.“

Inšpektor Neele prikývol. Keď sa spýtal na cukor, dozvedel sa, že pán Fortescue si čaj nesladil.

Zacengal telefón. Inšpektor Neele zdvihol slúchadlo. Výraz jeho tváre sa trochu zmenil.

„Nemocnica svätého Júdu?“

Kývnutím hlavy dal slečne Grosvenorovej na vedomie, že ju prepúšťa.

Slečna Grosvenorová sa rýchlo pratala k dverám.

Inšpektor Neele pozorne počúval bezfarebný, neúčastný hlas a kreslil si ceruzkou akési záhadné znaky do rohu pijaka pred sebou.

„Zomrel teda pred piatimi minútami?“ spýtal sa a hodil okom na hodinky. Dvanásť štyridsaťtri, načarbal na pijak.

Neúčastný hlas mu oznámil, že by s ním rád hovoril doktor Bernsdorff osobne.

„Dobre,“ povedal inšpektor Neele. „Spojte ma s ním,“ čo ženu, ktorej hlas patril a ktorá si dovolila primiešať do úradného tónu určitú dávku úctivej zdvorilosti, badateľne pohoršilo.

V telefóne sa chvíľu striedalo nepríjemné cvakanie so bzučaním a šumom anonymných hlasov v diaľke. Inšpektor Neele trpezlivo čakal. Potom zrazu bez výstrahy zahrnel hlboký dunivý bas, ktorý ho prinútil odtiahnuť si slúchadlo niekoľko centimetrov od ucha: „Nazdar, Neele, ty starý mrcinožrút! Zasa sa hostíš na tých svojich mŕtvolách?“

Inšpektor Neele a profesor Bernsdorff z Nemocnice svätého Júdu sa zoznámili pri travičskej kauze iba čosi vyše pred rokom a zostali priateľmi.

„Počul som, že náš človek je mŕtvy, pán doktor.“

„Áno. Keď ho priviezli, nedalo sa už nič robiť.“

„A príčina smrti?“

„Odpoveď musí dať, prirodzene, pitva. Veľmi zaujímavý prípad.“

Naozaj pozoruhodný. Som rád, že mi ho prideliť.“

Profesionálne nadšenie v Bernsdorffovom zvučnom hlase povedalo inšpektorovi Neelovi prinajmenšom jedno. „Ako vidím, nemyslíš si, že umrel prirodzenou smrťou,“ poznamenal sucho.

„O tom nepochybuj,“ zaburácal doktor Bernsdorff. „Hovorím to, prirodzene, neoficiálne,“ dodal s náhlou obozretnosťou.

„Samozrejme, pochopiteľne. Otrávil ho?“

„S najväčšou pravdepodobnosťou. Navyše – toto naozaj neoficiálne, rozumieš, len medzi nami dvoma – bol by som ochotný staviť sa čím.“

„Vážne?“

„Taxínom, kamarát. Ničím iným ako taxínom.“

„Taxínom? Jakživ som o ňom nepočul.“

„Viem. Vskutku nezvyčajné. Vzrušujúco nezvyčajné. Netvrdím, že by som si to bol všimol, keby som len pred tromi-štyrmi týždňami nebol natrafil na podobný prípad. Niekoľko detí sa hralo s bábikami na čaj o piatej – natrhali si tisové bobuľky a uvarili z nich čaj.“

„Čo nepovieš? Tisové plody?“

„Plody alebo vetvičky. Veľmi jedovaté. Taxín je, samozrejme, alkaloid. Jakživ som nepočul, že by ho bol niekto použil zámerne. Skutočne zaujímavé a nezvyčajné... Neveril by si, starký, ako sa človeku prejedia herbicídy. Taxín je pre mňa skutočne lahôdka. Samozrejme, možno sa mýlim – necituj ma, prepánajána –, ale pochybujem o tom. Určite to bude zaujímavé aj pre teba. Konečne nejaká zmena.“

„Teda podľa teba si všetci prídu na svoje. Všetci s výnimkou obete.“

„Áno, s výnimkou toho úbožiaka,“ povedal bez ľútosti doktor Bernsdorff. „Mal naozaj smolu.“

„Povedal niečo pred smrťou?“

„No, jeden z vašich ľudí sedel pri ňom so zápisníkom. Bude ťa presne informovať. Raz zašomral čosi o čaji – vraj mu dali niečo do čaju v kancelárii –, ale to je, prirodzene, hlúposť.“

„Prečo?“ spýtal sa ostro inšpektor Neele, ktorý si predtým predstavoval oslnivú slečnu Grosvenorovú, ako vhadzuje tisové bobuľky do zapareného čaju, a napokon usúdil, že je to absurdné.

„Pretože jed nemohol tak rýchlo účinkovať. Príznaky sa zjavili, len čo vypil čaj, ak sa nemýlim.“

„Tak znejú výpovede.“

„No, veľmi málo jedovatých látok účinkuje tak rýchlo, okrem kyanidov, prirodzene – a azda čistého nikotínu...“

„Určite to nebol kyanid alebo nikotín?“

„Môj milý, vtedy by bol mŕtvy už pred príchodom sanitky. Nie, oboje vylučujem. Uvažoval som o strychníne, ale tie kŕče boli atypické. Opäť len medzi nami, no stavil by som na svoju reputáciu, že ide o taxín.“

„Koľko trvá, kým začinkuje?“

„Ako kedy. Hodinu, dve, tri? Zdalo sa, že nebožtík si rád zapapkal. Ak si dožil bohaté raňajky, celý proces sa spomalil.“

„Raňajky,“ zamyslel sa inšpektor Neele. „Áno, mohli to byť raňajky.“

„Raňajky s Borgiovcami,“ veselo sa zasmial doktor Bernsdorff. „Tak šťastný lov, kamarát.“

„Ďakujem, pán doktor. Ešte skôr ako zložíš, rád by som sa porozprával so svojím seržantom.“

Opäť cvkanie, bzukot a vzdialené neznáme hlasy. Vzápätí ich vystriedalo fučanie a dychčanie, neodmysliteľná predohra rozhovoru so seržantom Hayom.

„Haló?“ ozval sa nástojčivý hlas. „Prosím, pán inšpektor?“

„Tu Neele. Povedal nebohý niečo, čo by som mal vedieť?“

„Vraj to bolo v čaji. V čaji, ktorý vypil v práci. Ale lekár si to nemyslí...“

„Viem. Nič iné?“

„Nie, pane. Je tu však jedna čudná vec. Ten oblek, čo mal na sebe... Prehľadal som na ňom vrecká. Nič zvláštne – vreckovka, kľúče, drobné, peňaženka –, ale nakoniec som objavil čosi nezvyčajné. V pravom vrecku saka. Zrno.“

„Obilie?“

„Áno, pán inšpektor.“

„Aké obilie? Také, čo sa jedáva na raňajky? Farmárove pýchu alebo Pšeničnú pochúťku? Raž či jačmeň?“

„Čosi také, pán inšpektor, skrátka, zrno. Vyzeralo ako raž. Bolo ho dosť veľa.“

„Hm... čudné... Nemohlo ísť o nejakú vzorku súvisiacu s obchodnými aktivitami firmy?“

„Mohlo, pán inšpektor, ale myslel som, že by som vám to mal spomenúť.“

„Urobili ste dobre, Hay.“

Inšpektor Neele zložil a chvíľku upieral zrak pred seba. Jeho metodická myseľ sa presunula z prvej fázy vyšetrovania do druhej – od podozrenia z otravy k istote, že šlo o otravu. Aj keď boli Bernsdorffove slová neoficiálne, profesor nepatril k mužom, čo sa mýlia. Rexa Fortescua otrávil a jed mu zrejme podali hodinu až tri predtým, ako sa zjavili prvé príznaky otravy. Preto kancelárskemu personálu s najväčšou pravdepodobnosťou nijaké zdravotné ťažkosti nehrozili.

Neele vstal a vošiel do pisárne, kde sa už pracovalo, i keď očívidne pomalšie.

„Slečna Griffithová, smiem vás poprosiť ešte na chvíľku?“

„Samozrejme, pán inšpektor. Mohli by si niektoré dievčatá odskočiť na obed? Inokedy sú už o tomto čase dávno nazad. Alebo si máme dať niečo priniesť?“

„Netreba, môžu ísť. Ale musia sa hneď vrátiť.“

„Samozrejme.“

Slečna Griffithová nasledovala inšpektora do šéfovej pracovne, kde sa pokojne usadila. Z každého jej pohybu vyžarovala pohotovosť a výkonnosť.

Inšpektor Neele bez úvodu spustil: „Volali zo Svätého Júdu. Pán Fortescue zomrel o dvanásť štyridsaťtri.“

Slečna Griffithová nedala najavo prekvapenie, iba prikývla. „Obávala som sa, že je na tom veľmi zle,“ poznamenala.

Neelovi neušlo, že tá správa ju vôbec nezronila.

„Mohli by ste mi povedať niečo bližšie o jeho rodinných pomeroch?“

„Samozrejme. Už som sa pokúsila spojiť s pani Fortescuovou, ale údajne hrá niekde golf. Na obed ju doma nečakali. Nevedia presne, na ktoré ihrisko šla.“ Na vysvetlenie dodala: „Bývajú v Baydon Heathe, známom golfovom stredisku.“

Inšpektor Neele prikývol. V Baydon Heathe sa usadili zväčša londýnski boháči. Vynikajúce vlakové spojenie, iba dvadsať míľ od Londýna, a dá sa tam ľahko dostať autom aj v rannej či večernej dopravnej špičke.

„Dáte mi, prosím, presnú adresu a telefónne číslo?“

„Baydon Heath tritisícštyristo. Dom sa volá Vila pod tisom.“

„Čože?“ Inšpektor nestihol potlačiť ostrý tón. „Hovoríte Vila pod tisom?“

„Áno,“ odvetila slečna Griffithová s očividnou zvedavosťou, ale inšpektor Neele sa už zasa ovládal.

„Viete mi povedať niečo bližšie o rodine?“

„Pani Fortescuová je jeho druhá manželka. Je oveľa mladšia ako on. Vzali sa asi pred dvoma rokmi. Prvá pani Fortescuová dávno zomrela. Má dvoch synov a dcéru z prvého manželstva. Dcéra býva doma, a takisto aj starší syn, ktorý je spoločníkom firmy. Dnes je, bohužiaľ, služobne v severnom Anglicku. Zajtra sa má vrátiť.“

„Kedy odišiel?“

„Predvčerom.“

„Pokúšali ste sa ho zohnať?“

„Áno. Len čo pána Fortescua odviezli do nemocnice, zavolala som do hotela Midland v Manchestri, kde sa podľa mňa mohol starší syn ubytovať. Bol tam, ale zavčas rána odišiel. Myslím, že mal ísť aj do Sheffieldu aj Leicesteru, no nie som si tým celkom istá. Môžem vám dať

názvy niekoľkých firiem v mestách, kde by sa mohol zastaviť.“

Bezpochyby praktická a dôsledná žena, hútal inšpektor, a keby niekoho zavraždila, určite by to bola urobila veľmi prakticky a dôsledne. No prinútil sa zahnať jalové úvahy a sústrediť sa na domáci front.

„Vravíte, že má aj druhého syna?“

„Áno, ale pre nezhody s otcom žije v cudzine.“

„Obaja synovia sú ženatí?“

„Áno. Pán Percival tri roky. Býva spolu s manželkou v oddelenom byte vo Vile pod tisom, ale zakrátko sa sťahujú do vlastného domu v Baydon Heathe.“

„Nepodarilo sa vám dnes ráno telefonicky spojiť s manželkou pána Percivala Fortescua?“

„Odišla na celý deň do Londýna,“ odvetila slečna Griffithová a pokračovala: „Pán Lancelot sa oženil pred necelým rokom s vdovou po lordovi Frederickovi Ansticeovi. Určite ste ju videli na fotografiách. V *Tatlerovi* – s koňmi a podobne. Aj na dostihoch,“ dodala trochu zadychčane slečna Griffithová a líca jej zružoveli. Neele, ktorý sa vždy rýchlo vedel vžiť do pocitov druhých, si uvedomil, že tento manželský zväzok zahral na jej snobskú a romantickú strunku. Aristokracia je pre slečnu Griffithovú aristokraciou a s najväčšou pravdepodobnosťou vie, že meno zosnulého lorda Fredericka Ansticea je v športových kruhoch spojené s dosť nechutnou aférou. Freddie Anstice si prestrelil lebku tesne predtým, ako dostihový výbor začal vyšetrovať beh jedného z jeho koní. Neele sa hmlisto rozpamätal na jeho manželku, dcéru akéhosi írskeho paira, predtým vydatú za letca, ktorého zabili v bitke o Anglicko.

A teraz sa podľa všetkého vydala za čiernu ovцу fortescuovskej rodiny, lebo Neele usúdil, že nezhody s ot-

com, ktoré s takou meravou tvárou spomenula slečna Griffithová, súvisia s nejakým odsúdeniahodným incidentom v živote mladého Lancelota Fortescua.

Lancelot Fortescue! Kde vyriadli to meno? A ako sa volá ten druhý? Percival? Ktovie, čo bola zač prvá pani Fortescuová, keď vybrala také čudné krstné mená...

Pritiahol si telefón, vykrútil písmená TOL a pýtal si Baydon Heath 3 400.

Takmer vzápätí sa ozval mužský hlas: „Baydon Heath tritisícštyristo.“

„Mohol by som hovoriť s pani alebo slečnou Fortescuovou?“

„Bohužiaľ, nie sú doma.“ Neele mal dojem, že muž, ktorému hlas patrilo, si trochu uhol. „Vy ste majordóm?“

„Tak nejako.“

„Pán Fortescue vážne ochorel.“

„Viem. Už sem volali. Ale nemôžem nič robiť. Pán Val odcestoval na sever a pani Fortescuová hrá kdesi golf. Manželka pána Vala je v Londýne, vráti sa až na večeru, a slečna Elaine si kamsi vyšla so skautkami.“

„Nie je doma niekto, s kým by som mohol hovoriť o zdravotnom stave pána Fortescua? Je to dôležité.“

„Nuž... neviem,“ zaváhal. „Je tu slečna Ramsbottomová, ale tá nechodí k telefónu. A slečna Dovová... čo-si ako gazdiná.“

„Tak mi ju dajte, prosím.“

„Pokúsim sa ju zohnať.“

Inšpektor Neele počul vzdľaňujúce sa kroky. Blížiace sa kroky nepočul, ale o minútku-dve sa ozvalo: „Tu Dovová.“ Hlboký rozvážny hlas s jasnou, čistou výslovnosťou. Na inšpektora Neela urobil dobrý dojem.

„Ľutujem, ale musím vám oznámiť, slečna Dovová, že pán Fortescue pred chvíľou zomrel v Nemocnici svätého